

Sygn. akt II AKz 401/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Piotr Pośpiech (spr.)

Protokolant: Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Małgorzaty Bednarek

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko J. S.

oskarżonemu o przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 8 czerwca 2015 roku, sygn. akt V K 89/15

w przedmiocie przedłużenia okresu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt V K 89/15, Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył do dnia 16 września 2015 roku stosowanie wobec oskarżonego J. S. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 16 grudnia 2014 roku, sygn. akt IV K 480/14.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca oskarżonego, który zarzucił orzeczeniu:

- naruszenie prawa procesowego, a to art. 258 § 2 k.p.k. poprzez oparcie stosowania w dalszym ciągu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w oparciu o przesłankę grożącej surowej kary przy nieistnieniu pozostałych przesłanek;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony nie ma stałego miejsca zamieszkania podczas gdy zostało wykazane miejsce przebywania oskarżonego po ewentualnym uchyleniu izolacyjnego środka zapobiegawczego;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony będzie ukrywał się lub w inny sposób utrudniał postępowanie podczas gdy dobrowolnie zgłosił się do prokuratury celem złożenia wyjaśnień oraz aktywnie uczestniczył w postępowaniu dowodowym.

Zarzucając powyższe obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi, że skarżący nie kwestionuje występowania w sprawie ogólnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych wystarczającym jest wskazanie, że analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, przywołanych w treści zaskarżonego postanowienia wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, a tym samym w dalszym ciągu aktualna pozostaje ogólna przesłanka wynikająca z art. 249 § 1 k.p.k. Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, że istnienie ogólnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania w żadnym wypadku nie przesądza o sprawstwie oskarżonego, albowiem decyzja w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego należy do sądu meriti orzekającego w postępowaniu głównym.

Trafnie Sąd Okręgowy wskazuje, że aktualność zachowała również przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania wskazana w art. 258 § 2 k.p.k., bowiem rodzaj zarzucanych oskarżonemu przestępstw z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zagrożonych karą do 10 lat pozbawienia wolności, wysoka społeczna szkodliwość, działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, okoliczności popełnienia czynów pozwalają przypuszczać, że realnie grozi oskarżonemu wymierzenie surowej kary. Powyższe stwierdzenie implikuje natomiast występowanie obawy, że oskarżony może uciec bądź też ukrywać się, celem uchronienia się przed realnie grożącą mu karą lub przynajmniej odsunięcia w czasie momentu jej prawomocnego wymierzenia tym bardziej, że dotychczasowe zachowanie oskarżonego występowanie przesłanki z art. 258 § 1 pkt. 1 k.p.k. jako odrębnej uzasadnia, o czym będzie mowa poniżej. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można wykluczyć po stronie oskarżonego występowania także wynikającej z realnie grożącej mu surowej kary obawy destabilizowania toku postępowania o jakiej mowa w art. 258 § 1 pkt. 2 k.p.k. bacząc, iż co prawda oskarżony współpracował z organami ścigania, niemniej konsekwentnie nie przyznaje się on do zarzucanych mu przestępstw, zaś jego wersja wydarzeń wymaga dogłębnej weryfikacji poprzez zeznania świadków, którzy mają być dopiero przesłuchani w toku postępowania dowodowego przed sądem.

Jak już wyżej nadmieniono zachodzi także szczególna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania, o której mowa w art. 258 § 1 pkt 1. k.p.k. którą uzasadnia fakt, że oskarżony dotychczas nie pozostawał w miejscu swojego zameldowania, lecz przebywał okresowo u A. M.. Tym samym bacząc na dotychczasowe jego postępowanie nawet uwzględniając deklarację matki oskarżonego wątpliwym jest, aby stale przebywał w miejscu wskazanym jako miejsce zameldowania.

Reasumując w obliczu konieczności przeprowadzenia całego przewodu sądowego, który w obliczu występowania w sprawie dwóch przesłanek szczególnych może ulec zakłóceniu na wiele różnych sposobów, jedynie dalsze stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego jawi się jako wystarczające dla zabezpieczenia jego prawidłowego przebiegu.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności, jak i nie stwierdzając występowania po stronie oskarżonego okoliczności wymienionych w art. 259 k.p.k., których istnienie musiałoby skutkować uchYLENIEM lub zmianą stosowanego obecnie aresztu tymczasowego na nieizolacyjny środek zapobiegawczy, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Z.:

1. o treści postanowienia zawiadomić oskarżonego i jego obrońcę ;
2. zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 8 lipca 2015 roku.